

Besede k napevom

pri slavnostni akademiji 18. novembra 1896.

Text zu den Gesängen

bei der Festakademie

am 18. November 1896.

1.

Pogovor z domom.

Raj tiče skoz jasne višave
Hiti mi do rojstnih zemljā;
Jaz tieam naročam pozdrave,
Naročam voščila sra.

Nad mano oblaček se žene,
Ogledat gre našo si stran,
Z oblakom potuje od mene
Pozdrav, iz tujine poslan.

A k meni čez hrib in doline
Vetriči prijazno vejó:
Poljubi so iz domovine,
Poslani mi v tujo zemljo.

2.

Kmečka svatba.

Z visave solnce sije
Na zemljo krog in krog,
Svitlobo zlato lije
Na gozd in hrib in log.

Glej, po nevesto jezdi
Tu ženin, mlad junak,
Ki jo v čakanju ziblje
Nemir sladak.

Zdaj, godei, zaigrajte!
Naj razlega se čez plan!

Zdaj hajdimo prot' cerkvi!
Stopite brhko v red!
Drugovi in družice
Vi vstopite se spred!

Srebrni, zlati kinči
Nevesto, glej, krasé.
Njegov pogled ločiti
Ne more se od nje.

Zvonovi praznično pojo.
Njih glas poslušaj vbran;
Razglašajo najlepši svatbe dan.

Das Erkennen.

Ein Wanderbursch mit dem Stab in der Hand,
Kommt wieder heim aus dem fremden Land.

Sein Haar ist bestäubt, sein Antlitz verbrannt;
Von wem wird der Bursch wohl zuerst erkannt?

So tritt er ins Städtchen, durchs alte Thor,
Den Schlagbaum lehnt just der Zöllner davor.

Der Zöllner, der war ihm ein lieber Freund,
Oft hatte der Becher die beiden vereint.

Doch sieh, Freund Zollmann erkennt ihn nicht;
Zusehr hat die Sonn' ihm verbrannt das Gesicht

Und weiter wandert nach kurzem Gruß
Der Bursche und schüttelt den Staub vom Fuß.

Da schaut aus dem Fenster sein Schätzel fromm.
„Du blühende Jungfrau, viel schönen Willkomm!“

Doch sieh, auch das Mägdlein erkennt ihn nicht,
Die Sonn' hat zusehr ihm verbrannt das Gesicht.

Und weiter geht er die Straße entlang,
Ein Thränlein hängt ihm an der braunen Wang'.

Da wankt von dem Kirchsteig sein Mütterchen her.
„Gott grüß' Euch!“ so spricht er und sonst nichts mehr.

Doch sieh, das Mütterchen schluchzet voll Lust:
„Mein Sohn!“ und sinkt an des Burschen Brust.

Wie sehr auch die Sonne sein Antlitz verbrannt,
Das Mutteraug hat ihn doch gleich erkannt.

J. N. Vogl.

Nedolžnost.

○ nedolžnost, ti cveteča
Si lepota mladih let,
Čista, nežna in duhteča
Ti kot limbarjev si cvet.

Dražji si ko vsi zakladi,
Ki jih krijejo gore;
Te ljudje imajo radi,
Božje veseliš srce.

Biser nima lepoteje,
Zvezd ne sveti se nebo;
Milo ko tvoj blišč ne sije
Luna, solnce ne svitlo.

Ti premagaš vse lepote,
Ki jih celi svet ima;
Polna rajske si milote,
Cvetka vredna si Boga.

Tvoje cvetje nezvenljivo
V rajskem vrtu še slovi
Večnokrasno dije živo,
Polno slave in časti.

Tebe bodem skrbno branil
Varoval vse žive dni,
Čez vse bisere te ljubil,
Tebe, rajska cvetka, ti.

Veseli pevci.

Kaj ne bili bi veseli
Svojih pomladanskih dni?
Kaj bi pesmic ne zapeli?
Enkrat le mladost živi.

Sladke ure nam tečejo;
Ne poznamo žalosti;
Kalne misli z glave vrejo,
Ko pojemo radostni.

Ne vprašujmo po zakladih,
Ki jih bogatin ima;
Rajši pojmo v letih mladih
Pesem srčno iz sreča!

Tuja mesta in dežele
Malo pač nas mičejo;
Zadovoljnost, mir, veselje
V srečo le se najdejo.

In kdor srečo skrbno išče
V daljnih krajih prek morja,
Solze iz oči si briše;
Tankaj sreča ni doma.

Torej bomo prepevali:
Sreča v srečo le živi.
Kje drugod bi je iskali,
Ko nikjer je najti ni.

Pevci.

Ave Maria!

(Iz opere „Gorenjski slavček“.)

Ave Maria! Devica svetla,
Tebe pozdravlja narava zdaj vsa.

V zraku Te hvalijo mili glasovi,
Jezerski doli sreberni valovi.

Limbar, vijolica s svojo vonjavo
Sladko dihljata spodobno Ti slavo.

Tiči in petje in vode šumenje
Tebi izreka stotero česčenje.

Ave Maria! Devica svetla,
Duh Te pozdravlja in želja sreča.

Naša molitev oblake prešine,
Tebi bliževa se, vzoru miline.

Gori, kjer angeljci sveti klečijo,
Lepo kraljico zdaj svojo slavijo.

Nebo in zemlja, blaženstvo, trpljenje
Tebi izreka neskončno česčenje.

Lujiza Pesjakova.

Mladi mornar.

Okrog in krož besni vihar,
Pogina ladij ni mu mar.

In val za valom se drvi,
Zaganja ladje ob čeri.

Izginil beli, jasni dan:
Nebo temno, pogled plašan.

Moj čoln, oj kam, oj kam letiš?
Mornarja mladeža vtopiš!

Pred nami brezno, glej, šumi!
Nikjer, nikjer rešitve ni? —

V daljavi že se vžiga svit,
Po morju milo je razlit.

Iz dalje pa glej, skoz vihar
Se približuje mlad krmar.

Alojzij, Ti krmar si moj,
O stopi v čoln, mi bodi voj!

Ljubezni božje pa svetnik,
Salezij, bodi mi svetlik!

Viharjev jeza naj divja!
Čoln plava mirno sred voda.

Dr. J. Debevec.